

Sygn. akt XXIII Ga 566/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział XXIII Gospodarczy Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczącą Sędzią SO Jolanta Stępień - Kordiał

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2013 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

w trybie art. 505¹⁰ k.p.c.

sprawy z powództwa (...) Spółki Jawnej z siedzibą w K.

przeciwko (...) Sp. z o.o. (...) Spółce Komandytowej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego(...)w Warszawie

z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt XV GC 1318/12

oddala apelację.

XXIII Ga 566/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2012 r. Sąd Rejonowy (...) w Warszawie w sprawie z powództwa (...) spółki jawnej z siedzibą w K.przeciwko (...) Sp. z o.o.(...)spółki komandytowej z siedzibą w W.oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 197, 00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości, zarzucając mu:

1. błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że powód nie udowodnił faktu otrzymania przez pozwanego faktury, który wpłynął na rozstrzygnięcie Sądu o oddaleniu powództwa.
2. naruszenie prawa procesowego tj. naruszenie zasad płynących z art. 233 §1 k.p.c., Sąd dokonał oceny dowodów nie opierając się na rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, Sąd przyjął, że fakt otrzymania przez pozwanego faktur nie został udowodniony, co miało wpływ na ustalenie stanu faktycznego i treść zaskarżonego wyroku,
3. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie przepisu art. 5 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. nr 139, poz. 1323), polegające na jego błędnej wykładni w świetle brzmienia i celu Dyrektywy Wspólnoty Europejskiej o zwalczaniu opóźnień w płatnościach w umowach handlowych z dnia 29 czerwca 2000 r. (Dziennik Urzędowy nr L 200 z dnia 8 sierpnia 2000 r., s. 35).

Apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 779, 76 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w dwóch instancjach według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji powoda w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy właściwie ustalił stan faktyczny, stwierdzając, że powód nie spełnił spoczywającego na nim na podstawie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. obowiązku wykazania, iż doręczył pozwanemu faktury. Zgodnie z treścią art. 5 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, na którym to artykule powód oparł swoje roszczenie, jeżeli strony w umowie przewidziały termin zapłaty dłuższy niż 30 dni, wierzyciel może żądać odsetek ustawowych za okres począwszy od 31. dnia po spełnieniu łącznie dwóch przesłanek: spełnieniu świadczenia niepieniężnego i doręczeniu dłużnikowi faktury lub rachunku do dnia zapłaty, ale nie dłuższy niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego. W związku z powyższym należy uznać, iż samo oznaczenie przez strony w umowie terminu zapłaty dłuższego niż 30 dni nie przesądza o stosowaniu przepisu art. 5 ustawy, bowiem niezbędne jest spełnienie powyższych przesłanek (Mariusz Chudzik, komentarz do art. 5 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych). Sąd I instancji dokonując prawidłowej oceny stanu faktycznego w danej sprawie słusznie stwierdził, że powód nie spełnił drugiej przesłanki bowiem nie wykazał terminu doręczenia faktur pozwanemu. Ze względu na to, że fakt otrzymania faktury decyduje o powstaniu możliwości obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu towarów lub usług należy przyjąć, że do kwestii doręczenia faktury można przywołać poglądy zaprezentowane w literaturze odnoszące się do chwili otrzymania faktury. Wskazano w niej, że poprzez otrzymanie w rozumieniu przepisu art. 19 ust. 3 ustawy o podatku od towarów i usług należy rozumieć objęcie dokumentu w posiadanie (T. Michalik, Ustawa o VAT. Rok 2003, Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 2003, teza 10 do art. 19, s. 429). Dowody nadania na adres pozwanego faktur VAT wystawionych przez powoda nie mogą być uznane za dowód ich doręczenia pozwanemu. Błędny jest też założenie, że na ich podstawie można domniemywać daty doręczenia. Przedłożone przez powoda dowody nadania faktur mogą być jedynie dowodem na okoliczność ich nadania, natomiast ażeby udowodnić fakt doręczenia faktur pozwanemu powód powinien przedłożyć zwrotne potwierdzenia odbioru faktur. W związku z powyższym zarzut powoda dotyczący błędnego ustalenia stanu faktycznego przez Sąd Rejonowy należy uznać za bezzasadny.

W ocenie Sądu Okręgowego również podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 5 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych polegającej na jego błędnej wykładni w świetle brzmienia i celu Dyrektywy Wspólnoty Europejskiej 2000/35/WE o zwalczaniu opóźnień w płatnościach w umowach handlowych z dnia 29. 06. 2000 r. jest pozbawiony zasadności. Sąd Rejonowy właściwie ocenił, że przyjęte w art. 5 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych uzależnienie powstania odsetek od doręczenia rachunku bądź też faktury nie jest sprzeczne z Dyrektywą Wspólnoty Europejskiej, która uzależnia powstanie odsetek od doręczenia faktury lub rachunku jedynie w przypadku, gdy data lub termin płatności nie zostały ustalone w umowie (art. 3 ust. 1 lit. b). W art. 6 ust. 2 wspomnianej Dyrektywy zamieszczono delegację dla państwa wdrażającego przepisy do porządku wewnętrznego umożliwiającą zachowanie lub uchwalenie nowych przepisów, które są korzystniejsze dla wierzyciela niż przepisy konieczne do wdrożenia dyrektywy. Na gruncie danej sprawy należy stwierdzić, że art. 5 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wprowadza dodatkowe roszczenie dla wierzyciela, w związku z czym nie występuje niezgodność z prawem wspólnotowym, bowiem jest to rozwiązanie, które stawia wierzyciela w korzystniejszej sytuacji przy egzekwowaniu terminów zapłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.